ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Οκτωβρίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-292/01,

Phillips-Van Heusen Corp., με έδρα τη Νέα Υόρκη (Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής), εκπροσωπούμενη από τον F. Jacobacci, δικηγόρος,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τους E. Joly και Laitinen,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου

Pash Textilvertrieb und Einzelhandel GmbH, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον W. Städtler, δικηγόρο,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 12ης Σεπτεμβρίου 2001, στην υπόθεση R-740/2000-3, περί διαδικασίας ανακοπής μεταξύ των Pash Textilvertrieb und Einzerlhandel GmbH και Phillips-Van Heusen Corporation,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood, Πρόεδρο, J. Pirrung και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεώς της,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Τα άρθρα 8, 43, 62 και 74 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), ορίζουν ότι:

«Άρθρο 8

Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου

1. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώρηση:

[...]

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, ως "προγενέστερα σήματα" νοούνται:

α) τα σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αίτησης κοινοτικού σήματος [...] και τα οποία ανήκουν στις ακόλουθες κατηγορίες:

[...]

ii) σήματα καταχωρημένα σε κράτος μέλος [...]·

[...]

Άρθρο 43

Εξέταση της ανακοπής

[...]

5. Αν, από την εξέταση της ανακοπής, προκύψει ότι η καταχώρηση του σήματος αποκλείεται για το σύνολο ή για μέρος μόνο των προϊόντων ή υπηρεσιών για τις οποίες αιτείται το κοινοτικό σήμα, η αίτηση απορρίπτεται για τα συγκεκριμένα προϊόντα ή τις υπηρεσίες. [...]

Άρθρο 62

Απόφαση επί της προσφυγής

1. [...] το τμήμα προσφυγών [...] [δ]ύναται, είτε να ασκήσει τις αρμοδιότητες του τμήματος που εξέδωσε την [ενώπιόν της] προσβαλλόμενη απόφαση, είτε να αναπέμψει την υπόθεση στο τμήμα αυτό για τα περαιτέρω.

[...]

Άρθρο 74

Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών

1. Κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το Γραφείο εξετάζει τα πραγματικά περιστατικά· εντούτοις, σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρησης, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.

2. Το Γραφείο μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά που δεν επικαλέστηκαν ή αποδείξεις που δεν προσεκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.»

2 Ο κανόνας 53 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), έχει ως εξής:

«Άρθρο 53

Διόρθωση λαθών στις αποφάσεις

Μόνο τα γλωσσικά και ορθογραφικά λάθη καθώς και προφανείς ανακρίβειες μπορούν να διορθωθούν στις αποφάσεις του Γραφείου. Διορθώνονται από το τμήμα που εξέδωσε την απόφαση αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήσεως ενός των ενδιαφερομένων μερών.»

Ιστορικό της διαφοράς

3 Με αίτηση καταρτισθείσα στην αγγλική γλώσσα που κατατέθηκε στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: Γραφείο) την 1η Απριλίου 1996, η προσφεύγουσα ζήτησε την καταχώριση του λεκτικού σημείου BASS ως κοινοτικού σήματος.

4 Η καταχώριση του σήματος ζητήθηκε για προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 25 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών ενόψει καταχωρίσεως των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Υποδήματα και ενδύματα».

5 Η αίτηση για καταχώριση σήματος δημοσιεύθηκε στο *Bulletin des marques communautaires* αριθ. 28/97, της 17ης Νοεμβρίου 1997.

6 Στις 13 Φεβρουαρίου 1998, η παρεμβαίνουσα άσκησε ανακοπή, βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, κατά της αιτηθείσας καταχωρίσεως του σήματος για όλες τις κλάσεις προϊόντων που αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως. Η ανακοπή στηρίχθηκε στην ύπαρξη προγενέστερου σήματος καταχωρισμένου στη Γερμανία, στις 14 Οκτωβρίου 1988. Το εν λόγω σήμα (στο εξής: προγενέστερο σήμα) συνίσταται στο λέξημα PASH. Καταχωρίστηκε για προϊόντα των κλάσεων 18 και 25 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας και αντιστοιχεί στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 18: «Προϊόντα από δέρμα και απομιμήσεις δέρματος και από άλλα πλαστικά υλικά εφόσον περιλαμβάνονται στην κλάση 18, ήτοι τσάντες χειρός και άλλες θήκες μη προσαρμοσμένες στο προϊόν που πρόκειται να περιλάβουν, καθώς και μικρά είδη από δέρμα και πλαστικές ύλες, ιδίως πορτοφόλια για κέρματα, πορτοφόλια, κλειδοθήκες· μπαούλα και βαλίτσες, σακίδια, κρεμαστές τσάντες»,

— κλάση 25: «Ενδύματα, επίσης από δέρμα, ζώνες ενδυμάτων, υποδήματα, πιλοποιία».

7 Για να στηρίξει την ανακοπή της, η προσφεύγουσα προέβαλε σχετικό λόγο απαραδέκτου του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

8 Με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1999, η παρεμβαίνουσα περιόρισε την ανακοπή καθόσον στρεφόταν πλέον μόνον κατά της καταχωρίσεως για την κατηγορία προϊόντων «ενδύματα».

9 Με απόφαση της 19ης Μαΐου 2000, το τμήμα ανακοπών του Γραφείου (στο εξής: τμήμα ανακοπών) απέρριψε την ανακοπή. Κατ' ουσίαν, το τμήμα ανακοπών εκτίμησε ότι, δεδομένου ότι τα επίδικα σήματα δεν ήταν παρόμοια από οπτικής, φωνητικής και εννοιολογικής απόψεως, δεν υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 μεταξύ των δύο επίδικων σημάτων στο οικείο έδαφος της Κοινότητας, ήτοι στη Γερμανία.

10 Στις 13 Ιουλίου 2000, η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γραφείου, δυνάμει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94. Ζήτησε να ακυρωθεί η απόφαση του τμήματος ανακοπών και να απορριφθεί η καταχώριση του αιτουμένου σήματος για την κατηγορία προϊόντων «ενδύματα».

11 Με απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2001, που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 28 Σεπτεμβρίου 2001 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τρίτο τμήμα προσφυγών του Γραφείου (στο εξής: τμήμα προσφυγών) αποφάνθηκε επί της προσφυγής. Κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι τα προϊόντα που αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, για τα οποία η παρεμβαίνουσα είχε αντιταχθεί στην καταχώριση του αιτουμένου σήματος, ήτοι τα ενδύματα, ήταν πανομοιότυπα με τα προϊόντα που ενέπιπταν στην κλάση 25 και που προσδιόριζε το προγενέστερο σήμα και ότι τα «αξεσουάρ» για τα οποία το εν λόγω σήμα είχε επίσης καταχωριστεί ετίθεντο συχνά σε εμπορία μαζί με ενδύματα κατασκευασμένα από την ίδια επιχείρηση. Ως προς τα επίδικα σήματα, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι ήταν παρόμοια. Συναφώς, διαπίστωσε ότι υπήρχε οπτική ομοιότητα μεταξύ των δύο σημάτων, δεδομένου ότι είχαν τον ίδιο αριθμό γραμμάτων, ότι τα δύο κεντρικά

γράμματα, επί των οποίων ήταν δυνατόν να εστιασθεί η προσοχή του κοινού, ήταν τα ίδια για κάθε σήμα και ότι τα αρχικά γράμματα «b» και «p» ήταν ιδιαιτέρως παραπλήσια. Ως προς τη φωνητική ομοιότητα, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, τουλάχιστον σε ορισμένες περιοχές της Γερμανίας, τα σύμφωνα «b» και «p» προφέρονταν με παρόμοιο τρόπο. Στο πλαίσιο αυτό, επισήμανε ότι δεν ήταν απαραίτητη η ύπαρξη κινδύνου συχγύσεως σε ολόκληρη την οικεία περιοχή, αλλά ότι αρκούσε η ύπαρξη του κινδύνου αυτού για σημαντικό τμήμα της. Τέλος, ως προς την εννοιολογική σύγκριση, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι ουδέν των δύο λεκτικών σημείων είχε συγκεκριμένη σημασία ως προς τα οικεία προϊόντα. Επομένως, το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι, δεδομένου ότι τα προϊόντα που χαρακτηρίζονταν από τα δύο σήματα ήταν πανομοιότυπα, υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, μεταξύ των δύο επίδικων σημάτων στο οικείο έδαφος της Κοινότητας, ήτοι στη Γερμανία.

12 Το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει ως εξής:

«Το τμήμα προσφυγών

1. Ακυρώνει την απόφαση [του τμήματος ανακοπών].

2. Δέχεται την ανακοπή και απορρίπτει την αίτηση περί καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

[...]»

13 Τα σημεία 1, 6 και 40 του σκεπτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«1. [...Η] προσφεύγουσα ζήτησε την καταχώριση του λεκτικού σήματος [BASS] για τα ακόλουθα προϊόντα (και για άλλα που δεν εμπλέκονται στην παρούσα διαδικασία): Κλάση 25 — ενδύματα.

6. Η ανακόπτουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως [του τμήματος ανακοπών], ζητώντας από το τμήμα να ακυρώσει την απόφαση [του τμήματος ανακοπών] και να αρνηθεί την καταχώριση του αντιτασσομένου σήματος μόνο για τα προϊόντα "ενδύματα".

40. Η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος δεν γίνεται, κατά συνέπεια, [...] δεκτή και η απόφαση του τμήματος ανακοπών πρέπει να απορριφθεί.»

14 Στις 18 Φεβρουαρίου 2002, το τμήμα προσφυγών εξέδωσε απόφαση το διατακτικό της οποίας είχε ως εξής:

«1. Σύμφωνα με τον κανόνα 53 του κανονισμού [...] (ΕΚ) 2868/95 [...], το τμήμα διορθώνει αυτεπαγγέλτως πρόδηλο σφάλμα στην απόφασή του της 12ης Σεπτεμβρίου 2001 στην υπόθεση R 740/2000-3.

2. Λαμβανομένων υπόψη των σημείων 1 και 6 της αποφάσεως, επιβάλλεται η ανάγνωση του διατακτικού ως εξής:

"Για τους λόγους αυτούς, το τμήμα αποφασίζει:

2. Δέχεται την ανακοπή και απορρίπτει την αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος καθόσον η καταχώριση ζητείται για ενδύματα εμπίπτοντα στην κλάση 25."»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Στις 28 Νοεμβρίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή με δικόγραφο, καταρτισθέν στην ιταλική γλώσσα, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου.

16 Με κοινοποίηση της 19ης Δεκεμβρίου 2001, η παρεμβαίνουσα αντιτάχθηκε στη χρήση της ιταλικής ως γλώσσας διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.

17 Στις 10 Ιανουαρίου 2002, ο Γραμματέας του Πρωτοδικείου διαπίστωσε ότι η αγγλική ήταν η γλώσσα της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος και ότι, επομένως, έπρεπε να είναι, σύμφωνα με το άρθρο 131, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η γλώσσα διαδικασίας.

18 Το Γραφείο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου το υπόμνημά του αντικρούσεως στις 8 Απριλίου 2002. Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε το υπόμνημά της αντικρούσεως στις 28 Μαρτίου 2002.

19 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να απορρίψει οριστικώς και καθ' ολοκληρία την ανακοπή κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος για τα προϊόντα της κλάσεως 25,

— να υποχρεώσει το Γραφείο να δεχθεί την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος,

— να καταδικάσει το Γραφείο και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των δικαστικών εξόδων για τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος ανακοπών και του τμήματος προσφυγών.

20 Το Γραφείο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως απαράδεκτο το αίτημα με το οποίο σκοπείται να υποχρεωθεί το Γραφείο να δεχθεί την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος,

— να δεχθεί την προσφυγή καθόσον αφορά την αίτηση καταχωρίσεως σήματος για την κατηγορία προϊόντων «υποδήματα», λαμβανομένης υπόψη της αποφάσεως περί διορθώσεως του τμήματος προσφυγών της 18ης Φεβρουαρίου 2001,

— να απορρίψει την προσφυγή κατά τα λοιπά,

— να καταδικάσει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα, υπό τον όρο ότι η προσφεύγουσα θα παραιτηθεί από την προσφυγή της, λαμβανομένης υπόψη της αποφάσεως περί διορθώσεως του τμήματος προσφυγών της 18ης Φεβρουαρίου 2002 και, στην αντίθετη περίπτωση, να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

21 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει το αίτημα περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των δικαστικών εξόδων στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος ανακοπών και του τμήματος προσφυγών.

22 Με έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 2003, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από το τρίτο των αιτημάτων της, με το οποίο ζητούσε να υποχρεωθεί το Γραφείο να δεχθεί την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος. Επιπλέον, προσκόμισε στοιχεία για να στηρίξει το βάσιμο της προσφυγής της. Με έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2003, ο Γραμματέας του Πρωτοδικείου ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δεν θα περιελάμβανε τα εν λόγω στοιχεία στον φάκελο της δικογραφίας.

Σκεπτικό

Επί του αντικειμένου της διαφοράς

23 Στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος ανακοπών, η προσφεύγουσα περιόρισε την ανακοπή της καθόσον έβαλε μόνον κατά της καταχωρίσεως του σήματος για την κατηγορία προϊόντων «ενδύματα». Εντούτοις, στο σημείο 2 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως σήματος, χωρίς να περιοριστεί στην τελευταία αυτή κατηγορία προϊόντων. Ως εκ τούτου, καθόσον αποφαίνεται ultra petita, η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται νομιμότητας.

24 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη συνδυασμένη ανάγνωση των άρθρων 43, παράγραφος 5, πρώτη περίοδος, 62, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, και 74, παράγραφος 1, in fine, του κανονισμού 40/94, το τμήμα προσφυγών, στο πλαίσιο προσφυγής κατά αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, μπορεί να απορρίψει την αίτηση καταχωρίσεως σήματος μόνον εντός των ορίων των αιτημάτων που προβάλει η ανακόπτουσα με την ανακοπή της κατά της καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος. Το τμήμα προσφυγών δεν μπορεί, συγκεκριμένα, να αποφανθεί πέραν του αντικειμένου της ανακοπής. Άλλωστε, ούτε το Γραφείο ούτε η παρεμβαίνουσα δεν αμφισβητούν το συμπέρασμα αυτό.

25 Εντούτοις, με την από 18 Φεβρουαρίου 2002 απόφασή του, το τμήμα προσφυγών διόρθωσε, στηριζόμενο στον κανόνα 53 του κανονισμού 2868/95, το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η απόρριψη της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος περιορίζεται εφεξής στην κατηγορία προϊόντων «ενδύματα». Επομένως, η δίκη κατέστη άνευ αντικειμένου ως προς το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως σήματος καθόσον αφορά κατηγορίες προϊόντων άλλες από την επονομαζομένη «ενδύματα». Επομένως, εξέλιπε ο λόγος εκδόσεως αποφάσεως επί της προσφυγής, καθόσον αυτή επιδιώκει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως επ' αυτού του σημείου.

26 Εξάλλου, κατόπιν γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 2003, παραιτήθηκε από τον λόγο που είχε προβάλει στο δικόγραφό της, ο οποίος αντλούνταν από το ότι η προσβαλλομένη απόφαση υπερέβη το αντικείμενο της ανακοπής.

Επί της αιτήσεως ακυρώσεως

27 Η προσφεύγουσα προβάλλει έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Ο λόγος αυτός υποδιαιρείται σε δύο σκέλη. Το μεν πρώτο σκέλος αντλείται από τη συνύπαρξη των λεξημάτων BASS και PASH ως εθνικών γερμανικών σημάτων, το δε δεύτερο, το οποίο προσήκει να εξεταστεί πρώτο, από την απουσία εγγενούς κινδύνου συγχύσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, για τον σκοπό εκτιμήσεως της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως μεταξύ δύο σημάτων, επιβάλλεται να ληφθεί υπόψη, πρώτον, η οπτική, φωνητική ή εννοιολογική ομοιότητα των επιδίκων σημάτων. Δεύτερον, η εκτίμηση εξαρτάται από το αν τα εν λόγω σήματα έχουν αυξημένο διακριτικό χαρακτήρα, είτε εγγενώς είτε λόγω του ότι είναι γνωστά στην αγορά. Ο τρίτος παράγων που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι η προσοχή του οικείου κοινού. Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα αναφέρεται, αφενός, στη δέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), και, αφετέρου, στις σκέψεις 22 και 23 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL, Συλλογή 1997, σ. I-6191, καθώς και στις σκέψεις 17, 26 και 28 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507.

29 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα επίδικα σήματα δεν παρουσιάζουν καμία οπτική, φωνητική ή εννοιολογική ομοιότητα. Συναφώς, διατείνεται ότι τα δύο λεκτικά σήματα, καίτοι περιέχουν τέσσερα γράμματα έκαστο, έχουν κοινά μόνον τα δύο μεσαία γράμματα, τα οποία στερούνται κάθε οπτικής και φωνητικής σημασίας, δεδομένου ότι τα αρχικά γράμματα βαρύνουν περισσότερο ως προς την προφορά και την οπτική εντύπωση.

30 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, από τα στοιχεία σχετικά με τη σοβαρή χρήση του προγενέστερου σήματος που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος ανακοπών, προκύπτει ότι, στην εμπορική πρακτική, το λέξημα PASH συνοδεύεται πάντα από πρόσθετο διακριτικό στοιχείο, γεγονός που συμβάλλει περαιτέρω στη διαφοροποίηση μεταξύ του προγενέστερου και του αιτουμένου σήματος.

31 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι στη σύνθεση του τμήματος 15 του τμήματος ανακοπών, το οποίο εξέδωσε την απόφαση που η προσφεύγουσα προσέβαλε ενώπιον του τμήματος προσφυγών, μετείχε μέλος η μητρική γλώσσα του οποίου ήταν η γερμανική και ότι, ως εκ τούτου, τα χαρακτηριστικά της εν λόγω γλώσσας ελήφθησαν υπόψη όταν το τμήμα ανακοπών εκτίμησε ότι τα επίδικα σήματα δεν είναι φωνητικώς παρόμοια. Ο ισχυρισμός αυτός επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι η παρεμβαίνουσα χρησιμοποιεί το προγενέστερο σήμα, στις διαφημιστικές της εκστρατείες, με προφορά σαφώς προσανατολισμένη προς την αγγλική γλώσσα.

32 Ως προς την απουσία εννοιολογικής ομοιότητας, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ορθώς το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι ο μέσος Γερμανός καταναλωτής αντιλαμβάνεται το λέξημα BASS ως υποδηλούν τη φωνή τραγουδιστή ή μουσικό όργανο, ενώ το λέξημα PASH συνδέεται, από το εν λόγω κοινό, με όρο ευρέως γνωστό στη Γερμανία στον τομέα των παιγνίων.

33 Επιπλέον, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι οι δίαυλοι διανομής που χρησιμοποίησε η ίδια και οι της παρεμβαίνουσας διαφέρουν και ότι, επομένως, το οικείο κοινό διαφέρει επίσης στην περίπτωση των δύο σημάτων. Συναφώς, δηλώνει, αναφερόμενη σε αποσπάσματα από το internet που επισυνάφθηκαν ως παράρτημα 24 της προσφυγής ότι το προγενέστερο σήμα αφορά ένα κοινό που είναι συνηθισμένο να αποκτά προϊόντα εμπορευματοποιημένα με συγκεκριμένο σήμα βάσει, μάλλον, της κρατούσας μόδας κατά τη στιγμή της αγοράς. Αντιθέτως, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η οποία αναφέρεται σε έγγραφα που επισυνάπτονται ως παραρτήματα 17 έως 19 στην προσφυγή, το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση στοχεύει ένα κοινό η προσοχή του οποίου εστιάζεται τόσο στο σήμα με το οποίο εμπορευματοποιούνται τα προϊόντα όσο και στην ποιότητά τους, το οποίο όμως [κοινό] προσδίδει λιγότερη σημασία στην κρατούσα κατά το χρόνο αγοράς μόδα.

34 Τέλος, για να στηρίξει τη θέση της ότι, στη γερμανική αγορά, δεν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των επιδίκων σημάτων, η προσφεύγουσα αναφέρεται σε έρευνα αγοράς του Νοεμβρίου 2000. Από την εν λόγω έρευνα προέκυψε ότι η μεγάλη πλειονότητα των ερωτηθέντων θεωρεί ότι δεν είναι δυνατή η σύγχυση των δύο σημάτων.

35 Το Γραφείο αντιτείνει ότι το τμήμα προσφυγών, εκτιμώντας ότι υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των επιδίκων σημάτων, ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

36 Συναφώς, διατείνεται, πρώτον, ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς εκτίμησε ότι το οικείο κοινό είναι το γερμανικό, το οποίο θεωρείται συνήθως πληροφορημένο και ευλόγως προσεκτικό και ενημερωμένο.

37 Δεύτερον, το Γραφείο υπενθυμίζει ότι τα προϊόντα που χαρακτηρίζονται από τα επίδικα σήματα είναι πανομοιότυπα.

38 Τρίτον, ως προς τη σχέση μεταξύ επιδίκων σημάτων, το Γραφείο φρονεί, κατ' αρχάς, ότι το τμήμα προσφυγών επισήμανε λυσιτελώς ότι τα σήματα προκαλούσαν την ίδια γενική οπτική και φωνητική εντύπωση. Εν συνεχεία, διατείνεται ότι δικαίως το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι υπήρχε οπτική ομοιότητα μεταξύ των δύο σημάτων, δεδομένου ότι αποτελούνται από ίδιο αριθμό γραμμάτων, ότι τα δύο κεντρικά γράμματα, επί των οποίων ήταν δυνατόν να εστιαστεί η προσοχή του κοινού, ήταν τα ίδια και ότι τα αρχικά γράμματα «b» και «p» ήταν ιδιαιτέρως παρεμφερή. Ως προς τη φωνητική ομοιότητα, το Γραφείο συμμερίζεται την ανάλυση του τμήματος προσφυγών ότι, τουλάχιστον σε ορισμένες περιοχές της Γερμανίας, τα σύμφωνα «b» και «p» προφέρονται με παρόμοιο τρόπο. Στο εν λόγω πλαίσιο, το Γραφείο διευκρινίζει ότι δεν είναι απαραίτητο ο κίνδυνος συγχύσεως να υπάρχει για το σύνολο της οικείας περιοχής, αλλά ότι αρκεί ο κίνδυνος αυτός να υπάρχει για σημαντικό τμήμα της. Ως προς τις εννοιολογικές διαφορές που προβάλλει η προσφεύγουσα, το Γραφείο φρονεί ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς έκρινε ότι δεν ασκούσαν επιρροή.

39 Ως προς την έρευνα αγοράς που προσκόμισε η προσφεύγουσα, το Γραφείο φρονεί ότι το Πρωτοδικείο δεν θα έπρεπε να λάβει υπόψη του το νέο αυτό αποδεικτικό στοιχείο.

40 Τέλος, ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη ο τρόπος χρησιμοποιήσεως του προγενεστέρου σήματος, το Γραφείο αντιτείνει ότι, για τον σκοπό της εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, επιβάλλεται να ληφθεί υπόψη το προγενέστερο σήμα μόνον όπως αυτό καταχωρίστηκε, ανεξαρτήτως του πώς αυτό χρησιμοποιήθηκε πράγματι στην αγορά. Συναφώς, το Γραφείο προβάλλει την αρχή σύμφωνα με την οποία τα δικαιώματα επί των σημάτων αποκτώνται με την καταχώριση.

41 Η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των επιδίκων σημάτων. Συναφώς, διατείνεται, κατ' αρχάς, ότι τα προϊόντα τα οποία αφορά η ανακοπή, ήτοι τα ενδύματα, είναι πανομοιότυπα στην περίπτωση των δύο σημάτων.

Εν συνεχεία, τα δύο σήματα μοιάζουν ιδιατέρως φωνητικά και οπτικά. Στο πλαίσιο αυτό, ισχυρίζεται ότι τα γράμματα «b» και «p» προφέρονται με παρόμοιο, αν όχι πανομοιότυπο, τρόπο σε πλείονες περιοχές της Γερμανίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

42 Όπως προκύπτει από το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, το σήμα δεν γίνεται δεκτό αν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', ii, του κανονισμού 40/94, ως προγενέστερα σήματα προσήκει να νοηθούν τα καταχωρισθέντα εντός κράτους μέλους σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

43 Εν προκειμένω, το προγενέστερο σήμα έχει καταχωριστεί στη Γερμανία. Ως εκ τούτου, για να εκτιμηθεί αν συντρέχουν οι ανωτέρω προϋποθέσεις, επιβάλλεται να ληφθεί υπόψη το κοινό του εν λόγω κράτους μέλους. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το οικείο κοινό είναι, κατ' ουσία, γερμανόφωνο. Επιπλέον, δεδομένου ότι τα προϊόντα που χαρακτηρίζει το προγενέστερο σήμα είναι προϊόντα συνήθους καταναλώσεως, το εν λόγω κοινό συντίθεται από μέσους καταναλωτές, όπως ορθώς ισχυρίστηκε το Γραφείο στο σημείο 45 του υπομνήματός του απαντήσεως.

44 Δεν αμφισβητείται ότι τα προϊόντα που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, έναντι των οποίων η παρεμβαίνουσα άσκησε ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του σήματος, είναι εν μέρει πανομοιότυπα και εν μέρει παρόμοια με αυτά που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα.

45 Ως προς τον κίνδυνο συγχύσεως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40 σ. 1), του οποίου το κανονιστικό περιεχόμενο είναι, κατ' ουσίαν, ταυτόσημο προς το περιεχόμενο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, προκύπτει ότι συνίσταται στο να είναι δυνατό στο κοινό να πιστεύσει ότι τα σχετικά προϊόντα ή υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από συνδεόμενες μεταξύ τους οικονομικώς επιχειρήσεις (προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Canon, σκέψη 29, και απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψη 17). Κατά την ίδια νομολογία, ο κίνδυνος συγχύσεως του κοινού πρέπει να εκτιμάται συνολικά, λαμβανομένων υπόψη όλων των σχετικών παραγόντων της συγκεκριμένης περιπτώσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου SABEL, σκέψη 22, Canon, σκέψη 16, και Lloyd Shuhfabrik Meyer, σκέψη 18, και απόφαση της 22ας Ιουνίου 2000, C-425/98, Marca Mode, Συλλογή 2000, σ. I-4861, σκέψη 40). Η εκτίμηση αυτή συνεπάγεται κάποια αλληλεξάρτηση μεταξύ των λαμβανομένων υπόψη παραγόντων και, ιδίως, της ομοιότητας των σημάτων καθώς και της ομοιότητας των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών. Έτσι, μια ελαφρά ομοιότητα μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμίζεται από μια έντονη ομοιότητα μεταξύ των σημάτων και αντιστρόφως (προμνημονευθείσες αποφάσεις Canon, σκέψη 17, Lloyd Shuhfabrik Meyer, σκέψη 19, και Marca Mode, σκέψη 40). Η αλληλεξάρτηση μεταξύ των παραγόντων αυτών εκφράζεται στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, κατά την οποία είναι απαραίτητο η έννοια της ομοιότητας να ερμηνεύεται σε σχέση με τον κίνδυνο συγχύσεως του οποίου η εκτίμηση, αυτή καθεαυτή, εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από το κατά πόσον είναι γνωστό το σήμα στην αγορά και από τον βαθμό ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου καθώς και μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών.

46 Επιπλέον, ο τρόπος κατά τον οποίο αντιλαμβάνεται τα σήματα ο μέσος καταναλωτής των προϊόντων ή υπηρεσιών έχει καθοριστική σημασία για τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως. Ο μέσος καταναλωτής αντιλαμβάνεται συνήθως ένα σήμα ως ολότητα και δεν επιδίδεται σε εξέταση των διαφόρων λεπτομερειών του (προμνημονευθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψη 23, και Lloyd Shuhfabrik Meyer, σκέψη 25). Στο πλαίσιο αυτής της συνολικής εκτιμήσεως, ο μέσος καταναλωτής θεωρείται ότι έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος. Εξάλλου, πρέπει να ληφθεί υπόψη το στοιχείο ότι ο μέσος καταναλωτής σπανίως έχει τη δυνατότητα να προβαίνει σε άμεση σύγκριση των διαφόρων σημάτων, αλλά είναι αναγκασμένος να επαφίεται στην ατελή εικόνα που έχει συγκρατήσει στη μνήμη του. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι το επίπεδο της προσοχής του μέσου καταναλωτή είναι δυνατόν να μεταβάλλεται αναλόγως της κατηγορίας των αντίστοιχων προϊόντων ή υπηρεσιών (προμνημονευθείσα απόφαση Lloyd Shuhfabrik Meyer, σκέψη 26).

47 Τέλος, από τη νομολογία προκύπτει ότι η συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει, όσον αφορά την οπτική, φωνητική ή εννοιολογική ομοιότητα των επίμαχων σημάτων, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα σήματα, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους (προπαρατεθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψη 23, και Lloyd Shuhfabrik Meyer, σκέψη 25).

48 Το αν ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των επιδίκων σημάτων είναι αρκούντως υψηλός για να μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ τους πρέπει να ερευνηθεί υπό το πρίσμα των εν λόγω σκέψεων.

49 Ως προς την οπτική ομοιότητα των δύο σημάτων, το τμήμα προσφυγών επισήμανε λυσιτελώς, με το σημείο 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα σήματα περιέχουν τον ίδιο αριθμό γραμμάτων και ότι δύο εκ των τεσσάρων γραμμάτων που τα συνθέτουν είναι πανομοιότυπα.

50 Αντιθέτως, ως προς την ανάλυση του τμήματος προσφυγών, με το σημείο 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσοχή του κοινού ενδέχεται να εστιασθεί στα μεσαία γράμματα λεκτικού σήματος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσοχή του κοινού εστιάζεται με την ίδια τουλάχιστον ένταση στα αρχικά γράμματα του εν λόγω σήματος. Ως προς τα αρχικά γράμματα των επιδίκων σημάτων, ήτοι «b» και «p», η οπτική τους ομοιότητα είναι περιορισμένη, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται το τμήμα προσφυγών, με το σημείο 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

51 Ως προς τη φωνητική ομοιότητα, δεν μπορεί, βεβαίως, να αποκλεισθεί ότι, τουλάχιστον σε ορισμένες περιοχές της Γερμανίας, τα σύμφωνα «b» και «p» προφέρονται με παρόμοιο τρόπο, καθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών εξέθεσε λυσιτελώς, με το σημείο 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα δύο επίδικα λεκτικά σημεία περιέχουν ένα και το αυτό φωνήεν.

52 Αντιθέτως, η ανάλυση στην οποία προβαίνει το τμήμα προσφυγών, με το σημείο 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι υπάρχει σοβαρό ενδεχόμενο για σημαντικό τμήμα του οικείου κοινού να προφέρουν τα δύο τελικά σύμφωνα του λεκτικού σημείου PASH ως pass, είναι αβάσιμη. Συγκεκριμένα, όπως επισημαίνει το τμήμα προσφυγών, ο συνδυασμός των γραμμάτων «sh» ως τμήμα συλλαβής δεν χρησιμοποιείται στη γερμανική γλώσσα. Επιβάλλεται, μάλλον, η διαπίστωση ότι μεγάλο τμήμα του οικείου κοινού είναι αρκούντως εξοικοιωμένο με την προφορά συνηθισμένων αγγλικών λέξεων, όπως «crash», ώστε να τείνει να ακολουθήσει την ίδια αυτή προφορά στην περίπτωση του λεκτικού σημείου PASH.

53 Τέλος, ως προς τη σύγκριση των επιδίκων σημάτων από εννοιολογικής απόψεως, το λέξημα BASS θυμίζει τη φωνή τραγουδιστή ή μουσικό όργανο, ενώ το λέξημα PASH, εάν υποτεθεί ότι το οικείο κοινό του προσδώσει σαφή και συγκεκριμένη σημασία, μπορεί να συνδεθεί με τη γερμανική λέξη «Pasch», η οποία αναφέρεται σε τυχηρό παίγνιο με κύβους. Επομένως, επιβάλλεται, κατ' αρχάς, η διαπίστωση ότι, από εννοιολογικής απόψεως, δεν υπάρχει ομοιότητα μεταξύ των δύο σημάτων.

54 Ακολούθως, επιβάλλεται η εκτίμηση ότι οι εννοιολογικές διαφορές που διαχωρίζουν τα επίδικα σήματα μπορούν να εξουδετερώσουν σε μεγάλο βαθμό τις οπτικές και φωνητικές ομοιότητες που επισημαίνονται με τις σκέψεις 49 και 51 ανωτέρω. Η εξουδετέρωση αυτή επιβάλλει τουλάχιστον ένα από τα επίδικα σήματα να έχει, για το οικείο κοινό, σαφή και συγκεκριμένη σημασία, έτσι ώστε το κοινό αυτό να μπορεί να την αντιληφθεί αμέσως. Εν προκειμένω, τούτο συμβαίνει με το λεκτικό σημείο BASS, όπως επισημάνθηκε με την προηγούμενη σκέψη. Αντιθέτως, πάντως, προς όσα διατείνεται το τμήμα προσφυγών με το σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η ανάλυση αυτή δεν αποδυναμώνεται από το γεγονός ότι το εν λόγω λέξημα δεν προσδιορίζει κανένα χαρακτηριστικό των προϊόντων για τα οποία έγινε η καταχώριση των επιδίκων σημάτων. Συγκεκριμένα, τούτο δεν εμποδίζει το οικείο κοινό να αντιληφθεί αμέσως τη σημασία του εν λόγω λεξήματος. Ούτε έχει σημασία το γεγονός ότι, λόγω του ότι το επονομαζόμενο «Pasch» τυχερό παίγνιο με κύβους δεν είναι γενικώς γνωστό, δεν είναι βέβαιο ότι το λέξημα PASH έχει, για το οικείο κοινό, σαφή και συγκεκριμένη σημασία υπό την προαναφερθείσα έννοια. Συγκε-

κριμένα, αρκεί ένα από τα εν λόγω σήματα να έχει μια τέτοια σημασία προς εξουδετέρωση, σε μεγάλο βαθμό, των οπτικών και φωνητικών ομοιοτήτων μεταξύ των εν λόγω σημάτων, όταν το άλλο σήμα δεν έχει τη σημασία αυτή ή έχει μόνον απολύτως διαφορετική σημασία.

55 Στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως του κινδύνου της συγχύσεως, επιβάλλεται να ληφθούν υπόψη όλα τα στοιχεία που επισημάνθηκαν με τις σκέψεις 48 έως 51 ανωτέρω. Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται η επισήμανση, όπως προβάλλει λυσιτελώς η προσφεύγουσα, ότι ο βαθμός της φωνητικής ομοιότητας μεταξύ δύο σημάτων είναι μειωμένης σημασίας στην περίπτωση προϊόντων που τίθενται σε εμπορία κατά τρόπον ώστε, συνήθως, το οικείο κοινό, κατά την αγορά, να αντιλαμβάνεται το σήμα που τα προσδιορίζει με οπτικό τρόπο. Αυτό συντρέχει με τα επίδικα προϊόντα εν προκειμένω.

56 Κατόπιν όλων αυτών των στοιχείων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των επιδίκων σημάτων δεν είναι αρκούντως υψηλός ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι το κοινό μπορεί να πιστεύσει ότι τα σχετικά προϊόντα προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από συνδεόμενες μεταξύ τους οικονομικώς επιχειρήσεις. Επομένως, δεν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ τους.

57 Δεδομένων των διαφορών μεταξύ των επιδίκων σημάτων, η εκτίμηση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι τα προϊόντα που προσδιορίζει το αιτούμενο σήμα, έναντι των οποίων η παρεμβαίνουσα άσκησε ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του σήματος, είναι πανομοιότυπα με ορισμένα των προϊόντων που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα.

58 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως.

59 Ως εκ τούτου, χωρίς να χρειάζεται να ερευνηθούν τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας ή να κριθεί το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, επιβάλλεται, σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, να μεταρρυθμιστεί η προσβαλλόμενη απόφαση, όπως διορθώθηκε με την απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2002, υπό την έννοια ότι η προσφυγή που άσκησε η παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γραφείου πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος περί οριστικής και καθ' ολοκληρία απορρίψεως της ανακοπής που ασκήθηκε κατά της καταχωρίσεως του σήματος για τα προϊόντα της κλάσεως 25

60 Δεν χρειάζεται το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί του αιτήματος αυτού, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν έχει συμφέρον να ζητήσει από το Πρωτοδικείο να διατάξει το ίδιο την απόρριψη της ανακοπής. Συγκεκριμένα, με τη μεταρρύθμιση της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την έννοια που επισημαίνεται στην προηγούμενη σκέψη, η απόφαση του τμήματος ανακοπών, με την οποία απορρίφθηκε η ανακοπή, αρχίζει να αναπτύσσει έννομα αποτελέσματα. Συναφώς, επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι, βάσει του άρθρου 57, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 40/94, η προσφυγή που ασκείται ενώπιον του Γραφείου έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Επομένως, μια απόφαση που δύναται να αποτελέσει αντικείμενο τέτοιας προσφυγής, όπως αυτή του τμήματος ανακοπών, αναπτύσσει έννομα αποτελέσματα αν, εντός της προθεσμίας του άρθρου 59, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 40/94, δεν έχει ασκηθεί καμία προσφυγή ενώπιον του Γραφείου ή αν η προσφυγή αυτή έχει απορριφθεί με οριστική απόφαση του τμήματος προσφυγών. Συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου με την οποία, δυνάμει της εξουσίας μεταρρυθμίσεως, η προσφυγή που ασκείται ενώπιον του Γραφείου απορρίπτεται, πρέπει να εξομοιωθεί με απόφαση υπό την έννοια αυτή του τμήματος προσφυγών.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επιπλέον, κατά το άρθρο 87, παράγρα-

φος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 136, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, οσάκις γίνεται δεκτή προσφυγή κατ' αποφάσεως τμήματος προσφυγών, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφαίνεται ότι το Γραφείο φέρει μόνο τα δικά του έξοδα.

62 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ζήτησε την καταδίκη του Γραφείου και της παρεμβαίνουσας στα δικαστικά έξοδα. Εντούτοις, δεδομένου ότι πρόκειται για προσφυγή σχετική με σχετικό λόγο απαραδέκτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, καίτοι το Γραφείο και η παρεμβαίνουσα ηττήθηκαν ομοίως, η παρεμβαίνουσα είναι ο διάδικος τον οποίο αφορά ουσιαστικώς η έκβαση της δίκης. Εντούτοις, το Γραφείο συνέτεινε στη γένεση της διαφοράς, καθόσον, όπως επισημάνθηκε με τις σκέψεις 23 και 24 ανωτέρω, η προσβαλλομένη απόφαση, πριν από τη διόρθωσή της, στερούνταν νομιμότητας καθόσον ήταν ultra petita. Επομένως, επιβάλλεται να υποχρεωθεί το Γραφείο να φέρει, πλέον των δικών του εξόδων, το τρίτο των εξόδων της προσφεύγουσας και η παρεμβαίνουσα να φέρει, πλέον των δικών της εξόδων, τα δύο τρίτα των εξόδων της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Καταργείται η δίκη, καθ' ο μέτρο η προσφυγή αφορά την προσβαλλομένη απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος για κατηγορίες προϊόντων άλλες από την επονομαζομένη «ενδύματα».

2) Μεταρρυθμίζει την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 12ης Σεπτεμβρίου 2001 (υπόθεση R-740/2000-3), όπως διορθώθηκε με την απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2002, υπό την έννοια ότι απορρίπτει την προσφυγή που η παρεμβαίνουσα άσκησε ενώπιον του Γραφείου.

3) Παρέλκει η απόφαση επί του αιτήματος περί οριστικής και καθ' ολοκληρίαν απορρίψεως της ανακοπής που ασκήθηκε κατά της καταχωρίσεως του σήματος για τα προϊόντα της κλάσεως 25.

4) Το Γραφείο φέρει, εκτός των δικών του εξόδων, το ένα τρίτο των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

5) Η παρεμβαίνουσα φέρει, εκτός των δικών της εξόδων, τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

Forwood Pirrung Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Οκτωβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

N. J. Forwood